

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. София, 09.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 19.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **2564** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. Й. К. срещу Заповед № ДК-09-С-53 / 14.03.2011 г. на Началник Сектор „С.” при РДНСК – Югозападен район, с която на основание чл.178, ал.5 и чл.22, ал.1, т.6, т.7 и т.13 от ЗУТ е забранено ползването на неприет по установения ред строеж „Двуетажна вилна сграда”, намираща се в поземлен имот № 735, м. „С.”, кад.л. № Г-9-А / Б, с административен адрес [населено място], [улица]. Жалбоподателката сочи, че не ползва имота за живеене, както и че е подала през 2004 г. заявление за узаконяване, като изпълнява предписанията на район „П.”. Моли заповедта да бъде отменена.

Ответникът по делото, комплектова преписката и изпълнява указанията на съда, но не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация и в рамките на законовия 14-дневен срок, считано от уведомяването, съгласно чл.215, ал.4, пр.1 от ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено

от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

По делото не е спорно, че двуетажната вилна сграда представлява строеж по смисъла на §1, т.38 от ДР на ЗУТ и като строеж от пета категория съгласно чл. 137 от ЗУТ и Наредба № 1 от 30.07.2003 г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи, поради което последният подлежи на въвеждане в експлоатация по реда на чл. 177, ал. 1 от ЗУТ.

Забраната за ползване по реда на чл. 178, ал. 5 във връзка с ал. 1 ЗУТ е допустима тогава, когато строежът е въведен в експлоатация, без да е издадено разрешение за ползването му.

Дали строежът е законен или не, е обстоятелство, което е ирелевантно за спора. Проведеното административно производство е установило въведен в експлоатация строеж, за който не е издадено разрешение за ползване.

По делото е установено, че жалбоподателката е подала в срока по § 184 от ПР на ЗУТ заявление за узаконяване на незаконен строеж, изпълнен през 1995 г. Не са налице доказателства строежът да е бил узаконен, нито да е бил обжалван мълчалив отказ за узаконяване.

При всички случаи този факт е неотносим към спора. В случай, че е налице узаконяване актът ще има отношение за предявяване на искане за въвеждане в експлоатация на узаконения строеж, като при провеждането на тази процедура би могло да се приложи чл. 178, ал. 7 от ЗУТ.

Доколкото строителството е осъществено през 1995 г. според декларацията по § 184 от ПР на ЗУТ, неприложима е разпоредбата на § 16, ал.1 от ДР на ЗУТ, съгласно която строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване.

Останалите текстове на разпоредбата на § 16, съответно ал.2 и ал. 3 от ДР на ЗУТ, изграждане на незаконни строежи след 8 април 1987 г., какъвто е и процесният, предвиждат само хипотези, в които строежите не подлежат на премахване, но не и на забрана за ползването им.

По делото не е спорно, че обектът е въведен в експлоатация, т.е. се ползва от собствениците, без издадено разрешение за ползването му.

Съгласно чл.178, ал.1 от ЗУТ „не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния орган”, като съгласно чл.178, ал.5 от ЗУТ при нарушения началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице въз основа на съставен констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на захранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други. Разпореждането е задължително за доставчиците и се изпълнява незабавно.”

На първо място, процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия.

Правомощията за издаване на процесната заповед, съгласно цитираната по-горе разпоредба на чл.178, ал.5 са на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице. Заповедта е издадена от Началник Сектор „С.” при РДНСК – Югозападен район при наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ със Заповед № РД-13-447 / 01.11.2010 г. на

Началника на Дирекцията за национален строителен контрол.

На второ място, административният орган е спазил административната процедура, представляваща и гаранция за законосъобразността на самата заповед.

Съставен е бил Констативен акт № Г-735 / 14.01.2011 г. в присъствието на жалбоподателката и съпруга ѝ, с което последните са известени за започване на административното производство и им е предоставена възможност за участие. Постъпило е и възражение вх. № 94-00-46 / 14.01.2011 г., което не е уважено.

Заповедта е издадена след като са били установени всички правнорелевантни факти и при ясна фактическа обстановка.

На трето място, административния орган правилно е приложил и материалния закон, като се е съобразил и с целта на закона.

Съгласно чл.178, ал.1 от ЗУТ „не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния орган”.

Изключение от това правило е въведено с текста на чл.178, ал.2 от ЗУТ само относно строежите от шеста категория, които са временни строежи по чл.54, ал.1 и ал.4 от ЗУТ / за нужди, свързани с организация и механизация на строителството и за нужди, свързани с осъществяване на мероприятия по възстановяване и рекултивация на нарушени територии/, както и за строежите, изчерпателно изброени в чл.147, ал. 1 от ЗУТ за издаване на разрешението за строеж на които не се изисква одобряване на инвестиционни проекти, като процесният строеж не попада между тях.

Строителството, предмет на заповедта, като жилищна сграда с ниско застрояване, представлява строеж не от шеста, а от пета категория по смисъла на чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ.

Аналогични разпоредби, забраняващи обитаването на сгради преди приемането им по установения ред, съответно уреждащи реда и начина на въвеждане в експлоатация и издаване на разрешение за ползване съществуват и в уредбата преди влизане в сила на Закона за устройство на територията, когато се твърди, че е извършен строежът – 1995 г., а именно: чл. 164 от отм. ЗСТУ, чл.304 – чл.306 от отм. Правилник за прилагане на закона /ППЗТСУ/, а конкретно редът за преглеждане и приемане на строежите е бил уреден подробно и в отм. Наредба № 6 от 15.03.1993 г. за държавно приемане и разрешаване ползването на строежите в Р. Б., издадена от министъра на териториалното развитие и строителството, обн., ДВ, бр. 28 от 5.04.1993 г., доп., бр. 73 от 27.08.1993 г., отм., бр. 72 от 13.08.1999 г.

Разпоредбата на чл.164 от отм. ЗСТУ не „разрешава да се обитават, съответно използват сгради, съоръжения, технически уредби и инсталации или части от тях, преди да са прегледани и приети по установения ред”, като не подлежат на въвеждане в действие само „временни, второстепенни и стопански постройки, както и единични надземни гаражи за лични моторни превозни средства”.

Процесната пристройка, предмет на заповедта няма характер нито на временен, нито на второстепенни строеж, нито пък е стопанска постройка.

Заповедта правилно е издадена на посоченото правно основание чл.178, ал.5 от АПК, съгласно действащата към момента на постановяването ѝ норма при правилно приложение на материалния закон.

Строителството, предмет на заповедта, подлежи на въвеждане в експлоатация чрез издаване на разрешение за ползване както към настоящия момента, така и към нормативната уредба, действала към момента на извършването му.

Като е извършено строителството на двуетажната илна сграда която се ползва без

строежът да е въведен в експлоатация по установения ред, е изпълнен фактическият състав на нарушението, за което правилно административният орган е наложил принудителната административна мярка забрана на ползване на неприет по установения ред строеж, съгласно чл.178, ал.5 от ЗУТ.

От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Жалбата, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и при направените от страните искания, съдът, с решението следва да се произнесе и по въпроса за разноските по делото. Такива обаче не са направени, съответно поискани от ответника.

Водим от горното, основание чл.172, ал.2 от АПК Административен съд – София-град, II отделение, 35 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й. К. срещу Заповед № ДК-09-С-53 / 14.03.2011 г. на Началник Сектор „С.” при РДНСК – Югозападен район.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.215, ал.7 от ЗУТ.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: